

Onnenlintu lauloi silloin

Onnen lintu lauloi siellä,
käki kultainen kukahti,
metsän tietä tarpoessa,
synkän kuusikon sisässä.

Herkistyen kuulostelin,
tarkemmasti silmäelin,
onko riemulla rajoja
pienen linnun laulaessa.

Pesä lieneekö lähellä?
Onko siellä onni mainen
mulle varsinkin varattu?
Talletettu taitavasti.

Eipä lintua näkynyt,
kuulunut ei kultakaula.
Joko peipposen pelotin
satakielen säikyttelin?

Silloin rinnassain risahti,
sydämessäin sirkutteli
oma lintuni ihanin,
sulo sointu sielussani.

Mulla onneksi mukana
sielussani lintu pieni,
joka tunteita tekevi,
laatii huomisen hyväksi.

Lauloi lintu rakkautta,
lauloi riemua, iloa,
lauloi murheet eilisiksi,
surun menneeksi lupasi.

Olen miesi onnellinen,
poissa huolet on pojalta,
elämästä nautiskelen,
hyvin kaikki on minulla.

Virittelen nauruvirren

Kuljin synkin mietteineni,
mielin murheisin vaellin,
synkkyyttä näin siellä täällä,
mustat mietteeni olivat.
Itkin moitin kohtaloa,
ahdistustani murehdin,
kaikkialla seinä eessä,
muuri mahdoton minulla.

Mietin tuota tuskassani,
sitä aattelin alati:
jospa murren vahvan muurin,
seinän sitkeän lävistän,
aukkot kaivan kilpeheni,
reiät reilummat repäsen,
josta virtaa voimaa uutta,
uutta sitkeyttä, sisua.

Vedin suuni korviin asti,
nauru jo kurkussa kutitti,
mieli keksi kepposia,
keho keinoja kalasti,
jolla haihtuu huolet huonot,
poistuu synkeys sisältä.

Päästin suusta nauruvirren,
virren vitsaillen väsätyn,
sepä poisti pienet pulmat,
suuret murheetkin sulasi,
helpotteli huolten häivä,
ikävä n iloksi muutti.

Siis jos sulla suuri murhe,
kipu kauhea kupeella,
ahdistukin aikamoinen,
pelkkää syksyä elämä,
päästä suusta nauruvirsi,
oman itsesi iloksi,
silloin kylvät ympärille
kevään paistetta parasta